

Sense excuses!

Lluitem contra el bloqueig de Gaza!

---

nº 80 juny/juliol 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals pàg 10-14
Sense excuses: lluitem contra el bloqueig de Gaza

Política pàg 4 i 5
Per l'alliberament LGTB
Euskadi: crònica d'una mort anunciada

Sindical pàg 6-9
Llibertat Cándido i Morala
II Jornades sindicals de LI

Internacional pàg 15-19
Gran Bretanya: 10 anys de Laborisme
Paraguay: no a la amnistia de Lino Oviedo
Repressió dels miners a Perú

Correo Internacional 130. Palestina

- Què, enviat per la pau a l'Orient Mitjà?
  - Una altra idea retorçada de Bush
- Sobre la guitarra de Blair:
Fes la guerra i no l'amor. Doneu una oportunitat a la guerra...

Dibuix de
Martyn Turner
a *The Irish
Times*
(Dublin)

La declaració de trencament de "l'alto el foc permanent" d'ETA era només qüestió de temps. Era evident que la política del Govern no deixava espai per a res: continuava la política repressiva sobre l'esquerra abertzale, no hi havia cap moviment amb els presos, i, finalment s'il·legalitzaven moltes de les seves llistes a les eleccions municipals. Amb aquesta política -per darrere de les que el propi Aznar havia avançat amb menys expectatives- era impossible esperar un resultat positiu. L'anunci, però, de la fi del procés és un fracàs complet i un revés pel Govern del PSOE que havia fet de la possibilitat d'acabar amb la lluita d'ETA el seu principal reclam polític.

La primer conseqüència de la declaració d'ETA ha estat -com a represàlia del Govern- l'empresonament d'Otegi, això per si encara algú creu en la no politització de la justícia. El Govern del PSOE intenta recomposar la unitat dels monàrquics, però ja tothom té com a punt de mira les eleccions generals -avançades o no. Ara el PP, encara que no pot rebutjar frontalment la proposta d'unitat contra els terroristes de Zapatero, vol fer pagar un alt cost al PSOE que li faci perdre les properes eleccions.

Per un ampli sector de treballadors/es -tant abertzales com a la resta de l'estat- que creien que era possible un acord, la constatació del fracàs és decebedor. L'arribada de més repressió i nous atemptats que alimenten encara més repressió, és una espiral nefasta que ja s'ha patit molts anys i de la qual la dreta pura i dura ha obtingut un crèdit i fins i tot una majoria absoluta que hauria estat impensable anys enrere.

Nosaltres no creïem que del procés negociador en poguéssim sortir cap solució que reconegués el dret democràtic d'autodeterminació pel poble basc, és a dir, el dret a decidir el seu futur. Creïem però, que era positiva la decisió d'ETA d'aturar les accions armades, ja que aquestes comportaven la divisió dels treballadors/es bascos i de la resta de l'estat i servien al poder per aïllar la lluita del poble basc i augmentar la repressió a Euskadi. Així doncs reivindicuem la lluita per l'autodeterminació del poble basc que només serà possible amb l'acció unida de treballadors i pobles de tots l'estat contra la Monarquia. Aixecar aquest front és la tasca.

Fa sis anys, amb l'excusa de l'inici de la II Intifada, les portes d'aquesta enorme presó on viuen un milió i mig de palestins -la majoria refugiats del 48- es van tancar. Es va prohibir sortir de la Franja de Gaza als més de 150.000 palestins que cada dia creuaven el pas d'Eretz para anar

a treballar a les fàbriques i camps israelians. Els plans de neteja ètnica s'aplicaven sistemàticament: la mà d'obra palestina a la qual s'imposaven salaris baixos i condicions de treball més dures, es va utilitzar mentre va ser necessària. Després la va substituir amb una política de dur a Israel centenars de milers de jueus de l'ex URSS o l'Argentina, i aleshores es va justificar la seva exclusió "per motius de seguretat". Per les famílies palestines de Gaza, dependents en gran mesura d'aquests salaris, les condicions de vida van començar a caure dramàticament.

A l'estiu de 2005 el Govern israelià va fer un pas més enllà. Va decidir retirar-se unilateralment i sense negociacions dels assentaments, una mesura protestada pels sectors integristes i bona part de colons. Això que es va presentar com una concessió en realitat tenia dos objectius. D'una banda, reduir l'enorme despesa de la defensa d'uns pocs milers de colons, quan era molt més rendible desplaçar-los per repoblar les zones usurpades pel mur de Cisjordània. El segon objectiu era homogeneïtzar la zona per permetre'n un control molt més simple, poder colpejar els territoris sense exposar-se a represàlies i culminar l'aïllament de la Franja.

El següent pas es va fer amb el bloqueig polític i econòmic que es manté des de fa 15 mesos. Amb l'excusa del vot a Hamas en les eleccions, Israel i el Quartet (ONU, EUA, Rússia i UE) decidien bloquejar tota l'ajuda compromesa amb el Govern palestí. La presó va començar a ser ofegada per la fam.

Fa tot just un parell de setmanes, amb l'ajuda inestimable d'Abu Mazen, Gaza ha estat separada de Cisjordània. El bloqueig sobre la Franja s'endureix amb l'excusa que és el bastió de Hamas. Hi ha veus que alerten de possibles atacs israelians, implícitament autoritzats per Abu Mazen i el seu nou Govern, que ha caracteritzat Hamas com a terrorista i ha legitimat l'enfrontament armat per fer-lo de les institucions. Ja sigui per mitjà de cops militars o per la continuïtat del setge, la situació del poble palestí de Gaza és dramàtica. La desconnexió de Gaza i la política d'extermini convergeixen amb el suport còmplice de la UE o les Nacions Unides, que ballen la música d'Israel i els EUA.

Reivindicuem la lluita per l'autodeterminació del poble basc que només serà possible amb l'acció unida de treballadors i pobles de tots l'estat contra la Monarquia.

La desconnexió de Gaza i la política d'extermini convergeixen amb el suport còmplice de la UE o les Nacions Unides, que ballen la música d'Israel i els EUA.

**Aturem el genocidi del poble palestí!
Fora el bloqueig sobre la Franja de Gaza!**

1 de juliol de 2007

28 de juny

Per l'alliberament lesbià, gai, transsexual i bisexual

El 28 de juny de 1969 és el dia en què passaren els fets de Stonewall a Nova York, la policia va entrar al bar d'ambient "Stonewall In" per fer les batudes habituals però aquest cop els gais i lesbianes s'hi oposaren i va tenir lloc una revolta contra la policia que va acabar amb diversos detinguts i un mort. Arran d'aquests fets milers de persones es manifestaren pels carrers de Nova York, d'alguna manera acabava de néixer el moviment gai i lesbià.

A Lluita Internacionalista pensem que és imprescindible incorporar aquesta lluita al moviment de l'esquerra revolucionària, partint de la doble opressió que significa pertànyer a la classe obrera i optar per una opció sexual diferent a la que el poder ha establert com a única i "normal" trencant els seus esquemes.

Actualment s'ha anat acceptant de manera poc visible i forçada el tema de la opció sexual al discurs del sistema, fent que les persones homosexuals tinguem certs drets i siguem ciutadans i ciutadanes de segona, això sí, sempre i quant reproduïm el model econòmic de família tradicional i tinguem un espai en la societat consumista, així doncs per exemple, gais i lesbianes ja podem casar-nos però seguim sense poder adoptar legalment fills o filles com a parella, o en tema laboral no gaudim dels mateixos drets perquè en la majoria de casos no es reconeix la nostra opció, i sovint som acomiadades quan la fem pública.

Encara existeix una doble moral que ens fa invisibles i fa que fer pública la opció o el canvi d'identitat sexuals es converteixi en un acte de militància, sovint arriscada, que comporta molts problemes. En el cas dels homes i dones transsexuals per poder optar a un canvi de nom i sexe depenen, amb la nova llei, del criteri d'un metge que determinarà el seu gènere, vulnerant el dret a decidir sobre el propi cos. Defensem el dret al canvi de sexe i la seva gratuïtat per la Seguretat Social a Catalunya i a la resta de l'estat espanyol.

Volem recordar en aquest dia que la homosexualitat continua estant perseguida i oprimida en molts països i que encara hi ha assassinats de treballadors i treballadores pel sol fet de la seva opció sexual. Que encara al nostre país existeixen les discriminacions i agressions a lesbianes, gais i persones transsexuals en diferents àmbits, sobretot quan les polítiques de dretes es fan fortes i apareixen actituds i declaracions feixistes o atacs directes d'alguns sectors de l'església catòlica i dels seus mitjans de comunicació.

A Lluita Internacionalista estem contra la homofòbia i la transfòbia i volem que els treballadors i treballadores puguin viure lliurement la seva opció o identitat sexual i que en cap cas això sigui motiu de discriminació o exclusió social, ni es necessiti el "permís" de metges per dur-se a terme.

Per l'alliberament i cap a la llibertat sexual de les persones.

Euskadi

Crònica d'un

El PSOE no té una política substancialment diferent del PP perquè totes dues se situen en el marc del centralisme monàrquic. Dins d'aquest marc hi ha sectors del partit que van des dels "federalistes" que cerquen un compromís autonomista amb les burgesies perifèriques de l'Estat -especialment catalana i basca- donant-los un espai en el repartiment del pastís, fins als que neguen aquest acord i s'identifiquen en aquest capítol amb el PP. Zapatero havia guanyat la secretaria general del PSOE amb el suport dels primers, mentre els segons s'alineaven -comandats per l'aparell central del partit- amb Bono, que inesperadament va perdre el congrés. Però ràpidament l'aparell

del partit va recomposar l'equilibri de forces desplaçant Zapatero cap el centre i sovint desdient-se de les seves pròpies paraules, excessivament properes als federalistes. El primer Govern Zapatero mostrava aquest equilibri, i els Guerra seguien controlant les comissions per on passarien les reformes estatutàries, claus en el programa de govern.

El Govern va fer de la política de reforma autonòmica i de la fi d'ETA l'estrella del mandat. Realment hi havia un afebliment d'ETA amb els cops policials, un desplaçament de l'atenció de la lluita "antiterrorista" cap les accions islamistes després de l'11 de setembre als EUA i l'11 de març a Madrid, la caiguda del Govern Aznar, mentre els resultats en el terreny polític de l'aïllament de l'esquerra abertzale després d'anys de Pacte Antiterrorista no aconseguien que Batasuna perdés la força política. La solució "repressiva" havia de deixar pas a la solució política (com la via d'Irlanda del Nord). Batasuna havia anunciat a Anoeta que acceptava la desvinculació de les dues meses de negociació. Així doncs, tot preparat com mai. Zapatero exultava d'optimisme i ja es veia en els llibres d'història com el president que va acabar amb el terrorisme d'ETA.

Juntament amb l'equilibri intern del Govern del PSOE, la pressió del PP i dels sectors del règim que influeix la dreta i que han decidit passar a la mobilització contra el Govern amb la "defensa d'Espanya contra els nacionalismes", ha estat determinant no només per parilitzar una política decidida a buscar l'acord amb ETA (ni tan sols ha fet el que havia fet Aznar) sinó per accentuar una repressió que justificués que no s'estava venent res als "terroristes". No hi ha política pitjor que la que queda a mitges i plena de contradiccions i justificacions a una banda i altra: ara

fracàs anunciat

reprimeix a Euskadi amb el judici 18/98, però tampoc torna del tot a la línia que exigia el PP, perquè liquidava tota perspectiva de negociació. Per això el PSOE no va donar suport a la il·legalització del PCTB, ni a l'empresonament d'Otegi, per exemple.

El resultat d'aquesta paràlisi del govern en la presa de decisions que impulsessin la negociació amb ETA conduïa necessàriament a la fi de la treva. A Zapatero li quedava creuar els dits i esperar que la situació interna abertzale i dins d'ETA aguantés simplement pel cost que els suposava per ells també

anunciar el fracàs del procés, mentre mantenia una porta oberta amb els dos interlocutors més propers a l'acord: Otegi per part de Batasuna, Josu Ternera per part d'ETA. No és casual que l'atemptat de Barajas de desembre passat agafés completament desprevingut Zapatero, que hores abans seguia amb el to triomfal. Molt possiblement és veritat que tampoc en sabia res Ternera, perquè hi havia molts senyals que la paciència s'esgotava i que s'estava produint un canvi de pesos dins de la pròpia organització.

Amb l'Estatut de Catalunya al

Constitucional i la fi del procés negociador amb ETA, el fracàs polític de la legislatura en curs pel Govern és clamorós. El resultat és un èxit pel PP que surt reforçat de la situació mentre dins el PSOE no hi pot haver més que confusió. Aquest resultat ja es va veure a les eleccions municipals, amb un PSOE tornant a centrar la campanya amb el pobre programa de "...que ve el PP".

La Monarquia és incompatible amb l'autodeterminació

La proposta d'Anoeta és l'última de la sèrie de propostes negociadores entre l'esquerra abertzale i l'Estat monàrquic. Cada proposta des dels cinc punts de KAS ha anat rebaixant el grau d'exigències a l'Estat per entrar en el procés de negociació política i en paral·lel negociar armes per presos per posar fi a la lluita armada.

Efectivament, per avançar en el pla d'Anoeta difícilment estaran millor que aquesta vegada... si realment fos possible avançar. Res no nega la possibilitat de posar fi a la lluita armada i que l'Estat entri a negociar el lliurament de les armes a canvi de l'alliberament de presos, potser gradual, amb l'aproximació a Euskadi. Això és possible en el marc de la Monarquia, i el procés amb ETA-polític militar n'és un exemple, dirigit aleshores pel ministre de l'Interior Martín Vila. Així doncs, que arribi a passar entra en les coses possibles, i l'oportunitat d'aquesta negociació entra dins de les decisions que ETA i els presos considerin que han de prendre. En tot cas nosaltres sí que ens hem pronunciat contra l'oportunitat avui de la lluita armada.

Aquesta pot ser la fi del conflicte armat, però no la solució al conflicte polític de fons. Aquest no té altre nom que el dret del poble basc a decidir sobre el seu futur, el dret d'autodeterminació. I aquest dret està negat per activa i per passiva en la carta constitucional monàrquica. Aquesta és la realitat i els fets una vegada i una altra s'encarreguen de demostrar que això és així, que Monarquia i drets nacionals són incompatibles. I és sobre la solució política que una vegada i una altra la direcció abertzale ha venut fum fent creure la possibilitat que amb la pressió i a canvi del lliurament de les armes, per la via negociada s'arribés a una solució efectiva. Aquest és l'engany del qual després neixen la decepció i la frustració.

Fa uns quants anys, quan s'aixecava l'Alternativa Democràtica, es prenia com a referència els processos d'Oslo i d'Irlanda del Nord per demostrar que era possible la via negociada per la solució de conflictes. Però avui és evident que Oslo va ser el regal enverinat per provocar el terrible enfrontament palestí mentre Israel segueix amb els seus plans d'expansió; i el Sinn Fein està acceptant la legitimitat de totes les institucions repressives britàniques i nord-irlandeses, per estar en minoria en un govern sota l'extrema dreta unionista.

Per això hem alertat que no era possible avançar en la solució al conflicte polític en aquest marc, des de les institucions i prenent la reforma la Monarquia. L'única lluita passa per enfrontar l'Estat monàrquic buscant la més àmplia unitat de les lluites dels pobles i els treballadors. No hi ha cap altre camí que començar a construir aquest front.

¡Llibertat Cándido i Morala!

Que es condemnin treballadors per defensar el seu lloc de treball és intolerable i inqualificable. Cándido González i Martínez Morala, dos sindicalistes de la Corriente Sindical de Izquierda, han estat condemnats a tres anys de presó acusats de posar-se al capdavant de les mobilitzacions contra els Expedients de Regulació d'Ocupació i de sortir al carrer, al costat dels seus companys, per impedir el tancament de les Drassanes de la Naval de Gijón. En una de les manifestacions de març de 2005 es van produir incidents en els quals una càmera

molt fàcils de manipular. També es van aportar declaracions de policies infiltrats entre els manifestants però que en cap cas van arribar a declarar que Cándido i Morala fossin els autors materials de l'incident. Com a dada curiosa, fins el dia 28 de març de 2006, un any després, no es va començar a instruir el procés judicial.

Últimament es parla molt de la Justícia. Però a ningú no se li escapa que les lleis, a més del fet que moltes són injustes, són interpretables i que uns mateixos fets poden qualificar-se de forma

meitat dels seus regidors i que molts militants del PSOE i IU formin part de la Plataforma a favor de la llibertat de Cándido i Morala. Però els seus grups municipals els han enviat a la presó.

El 16 de juny passat Cándido i Morala van ser detinguts i empresonats. Això originarà protestes arreu, entre altres, una possible vaga general a la comarca de Gijón. Les organitzacions sindicals sotasignades donaran suport i convocaran totes les mobilitzacions que calgui fins que el govern de Zapatero tregui de la presó aquests companys.

Amb aquestes detencions el Govern, seguint els passos de la dreta, vol criminalitzar les accions reivindicatives dels treballadors. Vol una societat on qualsevol protesta en contra de la política capitalista sigui considerada un delictes.

Ni un pas enrere. Llibertat per als sindicalistes d'Astúries Cándido i Morala.

Manifest que acompanyava les convocatòries de Madrid del 28 de juny i el 3 de juliol, organitzades per:

de vídeo de l'Ajuntament va resultar danyada.

Cándido i Morala són dos sindicalistes que han dedicat la vida a treballar per poder mantenir les seves famílies. Són uns lluitadors que defensen els llocs de treball i la dignitat dels treballadors. Van ser els inspiradors de la pel·lícula "Los lunes al sol".

Després de les mobilitzacions de març de 2005 de la Naval de Gijón, es va acusar aquests treballadors de danyar una càmera de vídeo que controlava el tràfic urbà, i els van imposar una multa de 5.624 euros a iniciativa del grup municipal (PSOE-IU). No obstant això, les proves aportades eren fotografies trucades, que habitualment no s'accepten com a prova perquè són

diferent. La veritat és que molts empresaris que acomiaden i exploten els treballadors, contracten en precari, reben subvencions fraudulentament de les administracions i les estafen i estan en llibertat. No obstant això, dos treballadors amb més de 50 anys d'edat, lluitadors contra la destrucció d'ocupació, acusats d'una cosa que no han fet, són condemnats a tres anys de presó. Aquestes són les lleis i l'aplicació que se'n fa en aquesta democràcia al servei del capitalisme.

El més curiós és que el govern municipal de Gijón del bipartit PSOE-IU va comparèixer en la causa demanant presó per a aquests companys. Això ha provocat que IU perdi a Astúries la

Coordinadora Sindical de Madrid (CSM): Alternativa Sindical de Trabajadores (AST) (Telefónica), Sindicato Autónomo de Trabajadores Casa de la Moneda Nueva Plataforma (SATNP), Sindicato Unitario (SU), Comisión de Trabajadores Asamblearios (CTA) (Iberia) i Plataforma Sindical (PS) (EMT), Colectivo Obrero Popular de Roca (COP), Sindicato Unificado Independiente de Trabajadores del Hotel Meliá Castilla (SUIT) i Plataforma Sindical Independiente de Blas&cia, S.A. (PSI)Confederació General de Treballadors (CGT)Confederació de Solidaritat Obrera (SO)Sindicat de Comissions de Base (Co.Bas) Sindicat de treballadors de l'Ensenyament (STEs-Intersindical)

Debats Sindicals per (re)construir un sindicalisme de classe

Per nosaltres l'acció sindical forma part de la situació general i de la lluita de classes; és una eina per respondre des del moviment obrer als atacs de la burgesia. I, especialment en l'actual situació del capitalisme, és impossible una resposta sindical victoriosa sense preparar-la i emmarcar-la en la lluita contra la política global de l'imperialisme. Per això el 23 de juny vam celebrar una jornada de debats sindicals al Pati Llimona de Barcelona, amb 40 companyes i companys de diversos sectors i sindicats. Van participar-hi sindicalistes del metall, de SEAT i DELPHI, de l'ensenyament i el sector públic, de la construcció, la neteja, el transport, els serveis... militants majoritàriament de CGT, però també de FTC, CCOO i UGT. Durant aquests debats vam tractar d'aportar, des de diferents punts de vista, els elements necessaris per entendre la situació actual, apuntant respostes per frenar la creixent deterioració de les condicions de vida i treball.

El marc internacional de l'ofensiva patronal contra els drets dels treballadors

Des de LI vam exposar les línies generals de l'actual crisi del capitalisme, situant-hi l'ofensiva imperialista que vivim. Les polítiques de l'imperialisme per pal·liar la crisi ianqui que va començar el 2000, injectant diners públics a la indústria armamentística que alhora revertissin en beneficis mitjançant el control dels recursos energètics i naturals, troben dificultats serioses

per aplicar-se a l'Orient Mitjà (l'Iraq, el Líban, Palestina, Síria, Iran) amb importants moviments armats de resistència. Aquestes mateixes dificultats van impedir que es dugués a terme fins al final el seu segon vessant: els plans militars, polítics i econòmics a Llatinoamèrica, on el moviment obrer encapçala la lluita defensiva i ha realitzat grans mobilitzacions per la nacionalització dels hidrocarburs i els recursos naturals, i contra les polítiques econòmiques dels seus

governos (Perú, Equador, Bolívia). La variant europea per sortir de la crisi de sobreproducció, que aquells mateixos anys es reflectia en les recessions d'Alemanya i França, prenia l'ampliació a l'Est com el baló d'oxigen per a les seves multinacionals.

A una o altra versió s'hi va sumar el tercer vessant de la política imperialista per superar la caiguda de la taxa de beneficis -la rendibilitat del capital: la tradicional d'absorcions en el terreny

Acte a Barcelona per la llibertat de Cándido i Morala

El 28 de Juny es va celebrar a les Cotxeres de Sants un acte per la llibertat de Cándido i Morala, convocat per l'Assemblea de Treballadors d'empreses en conflicte i la Xarxa contra els Tancaments. Hi vàrem assistir unes 150 persones i es va decidir arrancar una campanya que comença amb una manifestació el 12 de juliol a les 19 hores a Plaça Universitat de Barcelona fins la delegació de Govern a Pla de Palau, contra la repressió i per la llibertat de Cándido i Morala. En el acte es va informar de l'assassinat d'un mestre de la província de la Patagònia Argentina de Neuquén en una vaga del sector a mans de la policia, i es va començar la recollida de signatures. Es va informar de l'amenaça de tancament de DELPHI a Puerto Real per part d'un membre del comitè d'empresa de Delphi de Sant Cugat. En el debat es va informar de que 60 joves estan encausats per una acció contra el Centre d'Internament de Zona Franca, a Barcelona, i que 80 treballadors i treballadores d'Iberia ho estan per ocupar les pistes de l'aeroport del Prat, tipificat com delictes de "sedició" (en base a una llei franquista) i per el que poden caure condemnes d'anys de presó. Com veiem, primer va ser la legislació antiterrorista com estat de excepció permanent, després la seva inclusió en el codi penal, i muntatges policials i judicials continus d'un estat i una justícia que serveixen als interesos de la burgesia i contra els treballadors i treballadores.

Víctor. Afiliat CGT Adm Pública

empresarial, d'abaratiment dels costos de la mà d'obra per arrencar més plusvàlua i de l'espoli dels fons públics, aquesta vegada a través de la privatització de serveis. En són efectes el creixent empitjorament de les condicions de vida i treball; la venda -amb el consegüent encariment i degradació- de les comunicacions, el transport, l'ensenyament i la sanitat públiques;

La importància de parlar de la crisi, i d'entendre-la en el context internacional, va quedar marcada en fer-se notar que fa uns anys, quan es parlava de crisi capitalista amb companys i companyes de l'avantguarda sindical, ens contestaven que no n'hi havia perquè era una època de grans beneficis empresarials, i que, a més, parlar de crisi servia per justificar la política d'acords indiscriminats de les direccions sindicals majoritàries. Doncs bé, davant de tot el que ha passat els darrers anys, val a dir que no parlar de la crisi aleshores -i no preveure les característiques que tindria l'atac des de les multinacionals- ens va deixar desarmats davant del que s'acostava, i va servir,

a més, per alimentar les esperances falses de molts treballadors i treballadores en aquestes direccions sindicals 'pactistes' i en el capitalisme 'de rostre humà', la veritable fisonomia del qual pot veure's ara més clarament.

1a taula. La resposta a la destrucció de llocs de treball: tancaments, deslocalitzacions, EROs i pactes

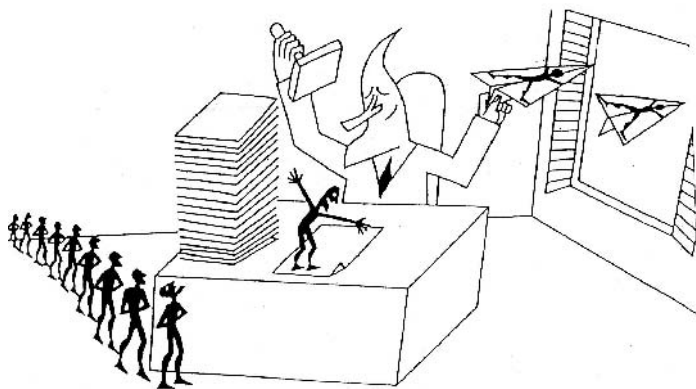
Es va abordar el tema de quines condicions cal crear per afrontar amb èxit els tancaments, deslocalitzacions, flexibilitzacions i EROs de les multinacionals. Partint d'una reflexió sobre l'estat actual de la consciència dels treballadors, marcat pel convenciment generalitzat que no és possible parar els plans de les multinacionals, i sobre la nova organització del treball -basada en la fragmentació del procés productiu en plantes especialitzades separades unes de les altres i xarxes de contractes i subcontractes- es van plantejar dos elements clau:

1) Extensió dels conflictes: es tracta de prendre les multinacionals en conjunt, amb les empreses clients i proveïdores, amb altres centres i altres empreses de la mateixa multinacional i amb les

subcontractes, per minar-ne la resistència, i més en un moment que la producció es realitza sense gairebé estocs (sistema 'just-in-time'). Precisament, com va plantejar un company de SEAT, la patronal multinacional sí que s'organitza i intenta 'dosificar' els cops per evitar respostes unificades, com es va veure en el cas de BRAUN, l'expedient de la qual no es va declarar -com s'ha sabut després- fins que el conflicte dels 660 acomiadaments de l'ERO de SEAT havia estat reconduït per la burocràcia de CCOO i UGT. Es va posar com exemple els treballadors mexicans de CONTINENTAL Atenco que, després d'una llarga lluita que va començar amb talls de carreteres a la localitat, va estendre's a escala nacional i va acabar davant de la Junta d'Accionistes de la multinacional a Alemanya.

2) Convertir els tancaments en un problema social, implicant els ajuntaments i tot tipus d'associacions i organitzacions de la zona, i mobilitzar exigint la solució al govern -que a més, en gairebé tots els casos, ha concedit subvencions a les plantes afectades per tancaments i reduccions- en la línia de mantenir l'ocupació i les condicions, que arriba fins a la nacionalitzar i posar a produir la planta sota control obrer. El treball és un bé col·lectiu i defensar-lo és cosa de tots els treballadors i treballadores, no com un problema de solidaritat en general, sinó perquè les conseqüències de la destrucció d'ocupació tenen efecte sobre els i les que segueixen treballant i sobre els i les que entraran en el seu lloc, amb menys salari i pitjors condicions. Pel que fa a això es va subratllar el cas de DELPHI, en què les direccions majoritàries i el govern estatal i local han aconseguit frenar les mobilitzacions, preparant clarament el tancament en pitjors condicions.

Una part important del debat va ser la discussió sobre si és encertat, en l'actual situació de desmobilització i auge de l'individualisme, i després de totes les lluites que s'han perdut últimament, signar o no signar els acords que destrueixen o precaritzen l'ocupació, i es van discutir els casos recents de SEAT i SAS (vegeu els LI 78 i 79). Una part

l'anunciada privatització de l'aigua i altres recursos; l'emigració massiva que es converteix en explotació en condicions de semiesclavitud en els països que reben les onades migratòries, o l'altra cara que és la deslocalització de la producció...

Les privatitzacions, les deslocalitzacions i EROs, la precarització de l'ocupació i l'empitjorament dels salaris i de les condicions laborals podem dir que són l'anvers dels atacs armats als països de l'Orient Mitjà, i constitueixen la manera amb la qual l'imperialisme i les multinacionals intenten pal·liar la seva crisi, carregant-la sobre els treballadors en els països més avançats, i espoliant -militarment quan cal- els altres, per apropiarse dels seus recursos. Però aquestes mesures no es poden aplicar sense comptar amb el suport tant dels governs i de les organitzacions internacionals, que faciliten els marcs legals que les legitimen i desenvolupen, com de les direccions sindicals que les accepten i convencen els treballadors i treballadores que no hi ha cap altra possibilitat. Sobre això va girar el debat inicial, en què diversos companys i companyes van plantejar si els plans de les multinacionals són inevitables, si les multinacionals i la burgesia són tan fortes com diuen, o si ho serien sense el suport de les burocràcies sindicals.

dels assistents va parlar en el sentit que signar acords que destrueixen ocupació són producte de derrotes, i de la situació en

què es troba el moviment obrer, desmobilitzat durant els últims 20 anys, i 'educat' per les direccions sindicals majoritàries en la submissió a la patronal. També es va esmentar especialment l'increment de la repressió contra la resposta obrera, amb els casos actuals de la naval de Gijón i l'aeroport de Barcelona.

Finalment, després d'exemples de l'acció sindical en empreses com SEAT i DELPHI, va quedar plantejat que sí que és possible parar els plans de les multinacionals, però que no es pot esperar que el tancament es porti a terme, perquè aleshores, per la situació del moviment, no hi ha possibilitat de resposta coordinada, per heroica que sigui la lluita d'una empresa, sinó que cal preparar les condicions des d'ara, inventant mil i una fórmules d'accions, encara que siguin mínimes, coordinades entre empreses matrius, subcontractes, centres de diversos països... preparant l'arribada d'un cop que, com tots els que hi ha des del 2000, arribarà des de dalt, des de la multinacional. I que per això es fa necessari un reagrupament no sectari dels sindicalistes, lluitadors i organitzacions que sí que volen resistir i respondre l'ofensiva burgesa.

2a Taula. La defensa dels serveis públics davant de la privatització

Una altra de les polítiques de la burgesia per pal·liar la seva crisi és rendibilitzar una part significativa dels serveis públics. Són els casos de Telefónica, RENFE, ensenyament, sanitat, transports i serveis socials i municipals. La privatització suposa lliurar fons públics a mans privades i desmantellar els serveis, fraccionant-los en subcontractes, llogant-ne la gestió, externalitzant-ne una part, creant empreses que donen entrada al capital privat o venent-los directament a baix preu. Les seves conseqüències són la pèrdua del control democràtic dels serveis i de la seva qualitat, la precarització de l'ocupació i l'increment de la desigualtat, el clientelisme i la corrupció. En el terreny sindical, un dels elements que es converteixen en un obstacle en aquests sectors és el

corporativisme, com a forma de divisió entre els treballadors més ben situats i els que no ho estan. També es va analitzar el paper de les ONGs en les privatitzacions, i la recent Llei de Dependència, que acaba d'obrir les portes al capital privat, en un sector atès deficientment des del sector públic per les polítiques pressupostàries.

Es va subratllar la defensa dels serveis públics com a bé social (salari indirecte), tant dels treballadors d'aquests serveis com de la resta, unint sectors (les empreses amb les subcontractes) mitjançant l'extensió de les mobilitzacions i la sensibilització social contra la propaganda i intoxicació dels mitjans de comunicació i de les direccions sindicals, que accepten privilegis i avantatges a canvi de donar suport a les privatitzacions. També el Tripartit i el govern reben la seva 'paga' per la col·laboració en aquests plans, com per exemple, el deute que La Caixa va perdonar al PSC de Montilla.

Un company de la Mesa de l'Educació d'Adults, va exposar la lluita del sector contra la privatització i la situació actual (vegeu el LI 79 i anteriors), l'incompliment dels acords signats pel Tripartit i la continuïtat de la lluita. Aquí es va posar l'accent en el fet que no portin la lluita únicament els professionals del sector, sinó que com ho fan ells, sigui una defensa conjunta amb els usuaris, en aquest cas l'alumnat de les escoles i les organitzacions veïnals, socials i polítiques, dins d'un marc unitari d'organització com és la Mesa de l'Educació d'Adults, on s'unifiquen els esforços dels representants del professorat amb els sindicats del sector de CCOO, USTEC i CGT, en un marc assembleari on tot es consulta als centres.

3a Taula. La lluita contra la precarietat: joves, sense papers i subcontractats

Segons dades oficials, l'ocupació temporal arriba ja al 30% del total de l'ocupació a l'Estat espanyol. S'han incrementat les hores extres, el treball 'en negre' i els contractes

a temps parcial, i els salaris han baixat -s'han establert dobles, triples i fins a quàdruples escales salarials per les mateixes feines. També el preu dels acomiadaments s'ha abaratit, facilitant així la substitució de l'ocupació estable per precària i com els EROs amb prejubilacions, cosa que accepten conscientment les burocràcies de CCOO, UGT i USO. Aquesta situació afecta de manera especial tres grups de treballadors: els joves, les dones i els treballadors immigrants. Per arribar a aquesta situació han servit les diferents reformes laborals pactades per governs i sindicats, i la llei d'estrangeria que, entre altres coses, va prendre als treballadors immigrants el dret de sindicalitzar-se - encara que s'aplica irregularment a molts treballadors immigrants comencen a afiliar-se i encapçalat mobilitzacions per motius laborals. Creix, no obstant, la divisió en la classe obrera: entre fixos i temporals, entre més ben i més mal pagats, entre els de l'empresa 'mare' i els subcontractats. I en hem d'enfrontar a aquestes divisions, coordinant amb i atenent

les subcontractes des dels comitès de l'empresa 'mare', situant en aquests comitès i als òrgans sindicals els companys joves, dones i immigrants, per unificar les plantilles.

A mesura que cada vegada la patronal cargola més, i davant de la política conciliadora de les direccions sindicals majoritàries, es preveuen explosions com la dels treballadors d'Iberia de l'Aeroport de Barcelona, i per això s'endurirà la criminalització i repressió dels que

(passa a la pàg 13)

Sense excuses: Lluitem contra el bloqueig a

El 14 de juny Hamas ocupava les seus de tots els serveis de seguretat a la Franja de Gaza. El moviment va precipitar el que la jerarquia d'Al-Fatah, encapçalada per Mahmud Abbas, portava un any intentant: recuperar el control del Govern i fer fora Hamas, el partit elegit a les urnes per una àmplia majoria de palestins, que van rebutjar la corrupció i les cessions permanents a Israel de Fatah. L'endemà de la constitució d'aquest govern il·legal d'excepció, Israel, els EUA i la UE "premiaven" Abbas amb un aixecament parcial del bloqueig sobre Cisjordània, mentre anunciaven que ofegarien encara més el poble de Gaza, que porta un any immers en la misèria i que ha vist com el que ja era una presó s'ha convertit en una enorme gàbia sense futur.

El "cop d'estat" d'un govern electe

L'ocupació per part de Hamas dels cossos de seguretat a Gaza s'ha volgut vendre com un cop d'estat. Però, com es pot qualificar de colpista un govern que ha guanyat a les urnes? Tothom, des de la Fundació Carter fins als observadors internacionals de la UE, va posar les eleccions del 28 de gener de 2006 a Palestina com un exemple gairebé únic de democràcia al món àrab. Però dos mesos més tard el resultat de les eleccions portava a un càstig col·lectiu, en forma de bloqueig polític i econòmic internacional, que condemnava els estrats populars de la Franja a la fam, l'atur i la pobresa. El bloqueig era imposat per Israel, els EUA, la UE, l'ONU i Rússia (l'anomenat Quartet)... pel "crim" d'haver elegit un partit que no era de la seva corda.

Els palestins van votar majoritàriament per Hamas perquè estaven tips de la jerarquia corrupta d'Al Fatah, que no ha deixat de col·laborar amb Israel a canvi de milionàries prebendes, de detenir i lliurar a l'ocupant els que s'oposaven a la seva política,

d'imposar l'ordre amb desenes de cossos policials i parapolicials controlats per autèntics clans mafiosos armats i entrenats pels

policies per recuperar el control de la situació. L'octubre va començar l'ofensiva d'Abbas per vèncer Hamàs per la força. El resultat van

serveis de seguretat israelians i nord-americans, i de cedir en tots els principis fundacionals de la lluita palestina: no reconèixer l'Estat d'Israel perquè és un ens colonial, racista i expansionista; el dret al retorn dels refugiats i la lluita per una Palestina laica i unificada.

Israel i l'imperialisme van exigir als palestins unes eleccions democràtiques per constituir un govern. Les van fer, però el resultat no va donar el poder als seus policies a la zona, sinó a algú que s'enfrontava als seus plans.

"Les eleccions les carrega el diable... i el tret pot sortir per la culata", ironitzava un treballador palestí que vam trobar a Gaza el Primer de Maig passat, quan participàvem en una delegació sindical contra el bloqueig i en suport a les organitzacions obreres que s'escapen al control de Hamas i d'Al-Fatah. Primer es va imposar el bloqueig de la misèria i, en paral·lel, l'Imperialisme va rearmar els seus

ser més de 200 morts a Gaza en enfrontaments entre palestins. "Guerra civil" en deien, però no era res més que (ara sí) un cop d'estat, per tornar les coses al seu lloc: l'ordre de l'imperialisme.

Però Abbas va haver de retrocedir perquè el seu partit es feia miques. Al-Fatah és un moviment nacional que agrupa faccions diverses i molts van negar-se a vessar sang palestina per obeir les instruccions de l'Oncle Sam i d'Israel. A l'altra banda les coses tampoc estaven gaire clares, perquè la derrota militar d'Israel l'estiu passat al sud del Líban davant de les milícies de Hezbollah, que van demostrar que el cinquè exèrcit més poderós del món no és invencible, va obrir una crisi política que encara no s'ha tancat. Es va imposar una treva: es formava un "govern d'unitat nacional", amb Hamas i Fatah, que només podia ser viable si servia per posar fi al bloqueig internacional. Però no va ser així, i tant Israel com el Quartet

Gaza

van declarar que no n'hi havia prou. I mentre continuava l'ofegament econòmic des de l'exterior, Fatah seguia controlant tots els cossos de seguretat de Gaza. La situació es va fer insostenible: milers de funcionaris portaven un any sense cobrar el sou, l'atur arribava al 80% i la situació als carrers era explosiva.

Alguns moviments van alertar Hamas que es preparava una nova ofensiva: Mohamed Dahlan, que durant anys ha fet la feina bruta de colpejar la resistència interna des dels cossos de seguretat de Gaza, viatjava a Egipte per obtenir més armes de l'imperialisme. Hamas va moure fitxa abans que fos massa tard i Fatah no va fer res per aturar-lo (els principals dirigents directament van abandonar la Franja), perquè ara el seu pla és completar la desconexió de Gaza i Cisjordània, d'acord amb els EUA i Israel, que immediatament li van prometre totes

Però del que es tracta realment és d'un govern d'excepció. No és casual que Abbas tingués problemes per trobar algú dins el seu propi partit disposat a encapçalar aquest govern: els seus primers cinc candidats es van negar en públic a acceptar l'oferta. Ha hagut de recórrer a Salam Fayyad, que no pot oferir precisament un gran currículum com a lluitador de la causa palestina: ha estat alt funcionari del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial i té nacionalitat nordamericana. A les eleccions del gener Fayyad era candidat a diputat i va obtenir el 2,4% de vots a la seva demarcació. Qui és, doncs, el colpista?

Les "contres" de l'Imperialisme a l'Orient Mitjà

Palestina no és l'únic lloc on avui les grans potències intenten recolzar-se en el "seu home" sobre el terreny per sembrar la divisió i combatre la resistència dels pobles contra els seus plans, i aquí no hi ha cap escrúpol democràtic. Hamid Karzai, la cara pública del govern afganès format per senyors de la guerra i la màfia de l'opi, o Nuri Al Maliki, cap del govern titella de l'Iraq, en són els exemples més clars. Al Líban, la força de Hezbollah impedeix al govern de Fouad Siniora

occidental fins i tot per omplir els seus arsenals nuclears. Això tampoc és res de nou: fa dècades que hi ha un estret acord entre l'Imperialisme i les monarquies absolutes d'Aràbia Saudita i Jordània o amb la dictadura d'Egipte. Només Síria i l'Iran es neguen a ballar la mateixa música, i per això es troben en el punt de mira.

A Palestina aquesta estratègia va començar el 1991 a les negociacions que van conduir als acords d'Oslo. Aquella "pau" no va posar fre a l'ocupació (al contrari, la colonització de Gaza i Cisjordània va seguir avançant) ni va donar sortida a cap de les reivindicacions fonamentals del poble palestí (alliberament dels presos, retorn dels refugiats, llibertat de moviments, accés a l'aigua, etc.). L'únic resultat real d'aquell procés va ser la liquidació de la Intifada amb la creació d'una Autoritat Palestina, blindada amb tota mena de forces de seguretat, que s'havia d'encarregar d'imposar per la força un acord que acabava legitimant l'estat d'Israel i l'empresonament del poble palestí en bantustans aïllats sense cap sortida. La contrapartida per Arafat i la seva cohort de buròcrates eren grans privilegis econòmics i policies, entrenats pels serveis de seguretat israelians i nordamericans, per defensar-los. Tant Hamas com l'esquerra palestina es van enfrontar a aquests acords i van quedar fora de l'Autoritat Palestina, a qui consideraven un organisme creat per l'ocupació. Avui aquesta naturalesa és encara més evident: amb un govern que els palestins no han triat i que opera al dictat dels EUA i Israel i amb les seves armes per imposar-se. L'AP no ha estat cap avenç parcial en l'alliberament de Palestina sinó un gran parany i un instrument per refermar l'ocupació. Cal rebutjar el nou govern palestí perquè és del tot il·legítim i recordar qui està legitimat per governar és Hamas perquè va guanyar les eleccions. Però, més enllà d'això, la situació actual ratifica que en el marc dels acords d'Oslo és impossible avançar en l'alliberament de Palestina i que l'AP no és res més que una institució de l'ocupació. Dissoldre-la, per deixar la responsabilitat de gestionar les necessitats bàsiques de la població a l'ocupant (que és a qui li

les ajudes. Amb aquest suport, Abbas s'ha tornat a veure amb prou força per, saltant-se la mateixa constitució palestina, fer fora Hamas de les institucions i establir un govern "d'emergència".

anar més enllà en el seu suport a Bush. Fora de l'àrea, però intervenint directament al conflicte de l'Afganistan, tenim el colpista Musharraf, president de Pakistan, que compta amb el vist-i-plau

correspon) i tornar als organismes de lluita de la resistència des de baix en marcs unitaris és l'únic camí per avançar de debò cap a l'alliberament de Palestina.

Islamisme i resistència

Fa trenta anys els EUA i Israel afavorien l'expansió de l'islamisme a Palestina com a contrapès a la direcció laica de la resistència, però Hamas va acabar escapant-se del seu control. Ara mateix Hamas i Hezbollah són obstacles als plans imperialistes. Ja ha començat la campanya per justificar l'asfíxia de Gaza sota el pretext que s'ha convertit en "Hamastan". Va passar el mateix fa deu anys a Algèria quan el FIS (Front Islàmic d'Alliberament) va guanyar la primera volta de les eleccions i calia justificar el suport de França, amb tots governs europeus i els EUA, al cop d'estat militar que va evitar que els islamistes arribessin al govern. Aleshores gran part de l'esquerra va justificar aquesta política per la defensa dels drets de les dones i de la democràcia, quan el principal perill era donar el poder a un exèrcit al servei de l'imperialisme per garantir la venda de les reserves de gas a Europa. Allò no va portar ni la pau ni la democràcia al país, sinó una seqüència de matances brutals, sovint a mans del mateix exèrcit per justificar la continuïtat de la repressió... i un creixement de l'islamisme no només a Algèria sinó arreu del Magrib.

Sense cap dubte Hamas planteja un projecte reaccionari d'islamització de la societat que té conseqüències nefastes dins de Palestina, però el bloqueig i el cop d'estat són el millor camí per aturar-lo? Veient què ha passat a Gaza en el darrer any o la situació actual a l'Iraq, la resposta és no. Quan l'imperialisme reprimeix Hamas a Palestina o els xiïtes a l'Iraq i tot es condueix cap al terreny de l'enfrontament militar, les forces que a dins podrien aixecar una alternativa queden anorreades i sense marge d'actuació, i l'islamisme acaba apareixent com l'única alternativa per dirigir la resistència.

Veurem quin camí pren ara Hamas. Molta gent a Gaza tem que s'atrinxeri en els centres de poder polític i militar de l'Autoritat Palestina a la Franja (mantenint la ficció que poden utilitzar el marc d'Oslo per demostrar la seva capacitat de governar i alhora avançar en l'alliberament nacional), mentre imposa la seva "agenda social" basada en la llei islàmica. Imposar el seu ordre i reduir tota la lluita al xoc armat amb Israel només aprofundiria la divisió interna i deixaria fora de la resistència la majoria de la població. Al contrari, l'alternativa per superar la situació actual és recuperar el marc més unitari de rebuig als acords d'Oslo i reconstruir l'organització popular de la primera Intifada, l'única que ha arribat a posar Israel contra les cordes.

Israel no negocia, avança

L'estat d'Israel és per la seva naturalesa racista i expansionista i, com a base militar de l'Imperialisme en una zona estratègica, té una font quasi inesgotable de recursos per imposar sobre el terreny el seu projecte. Sempre ha funcionat amb una política de terra cremada i de fets consumats. És per això que la política de la jerarquia de Fatah, per molt que s'ha esforçat a fer concessions per arribar a acords no s'ha traduït mai en un avenç real per al poble palestí. Si Israel hagués volgut arribar a un acord, hauria negociat amb Abu Mazen abans que arribar-se a un triomf electoral de Hamas. Fins i tot després de les eleccions, hauria parlat amb Ismail Haniye, primer ministre de Hamas, que havia començat a entrar en el joc d'Oslo. En una entrevista recent concedida al diari francès Le Figaro

(15/6/2007) Haniye declarava que "el nostre programa és clar. Volem la creació d'un estat sobre les fronteres del 67, és a dir a Gaza i Cisjordània, amb Jerusalem est com a capital.(...) Ens comprometem a respectar tots els acords anteriors signats per l'Autoritat Palestina".

Però Israel no vol negociar amb ningú. No busca un interlocutor "moderat" (és a dir "obedient") amb qui arribar a un acord a la baixa. Vol destruir Palestina i per això la seva política es limita a promoure la divisió i l'enfrontament intern entre els palestins. Sempre acaba "cremant" totes les opcions: ho va fer amb Arafat i després amb Abu Mazen. Ara el govern d'emergència ha nascut tocat de mort per les declaracions de suport, el finançament i les armes que li arriben clarament a ulls de tothom des d'Israel i els EUA. Figures com les de Marwan Bargouthi, el líder de Fatah més popular perquè representa el sector que més s'ha enfrontat a l'ocupació amb les armes a la mà, podria ser el proper: algunes veus a Israel parlen de posar-lo en llibertat per "donar legitimitat i suport popular al govern" i ell, des de la presó, ja ha recolzat el cop d'estat contra Hamas.

Sense excuses

Els escenaris de futur que es plantegen a Gaza son nefastos: es parla d'una intervenció militar directa d'Israel sobre la Franja (el nou ministre de Defensa Ehud Barak ha presentat un pla per desplaçar 20.000 soldats a la frontera); potser l'opció és esperar a generar una situació de caos, impulsada per la misèria que augmentarà amb el bloqueig reforçat sobre la Franja, per justificar una invasió internacional sota el paraigua de l'ONU o l'OTAN. Sigui com sigui, tot seria en benefici d'Israel.

Avui la solidaritat internacional amb el poble palestí és més urgent que mai i passa per exigir l'aixecament del bloqueig (en el qual participa també el govern Zapatero), que no busca l'aniquilació de l'islamisme sinó l'ofegament de la resistència. Alhora és necessari tot el suport a les organitzacions obreres i populars, com la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, que segueixen lluitant contra l'ocupació i per una Palestina on es respectin

els drets dels treballadors i treballadores. No s'hi val a buscar l'excusa de la manca d'una alternativa clara en el camí desastrós que han emprès les direccions de la lluita palestina per restar en silenci.

Nota. Les imatges que il·lustren aquest article van ser preses per companys de LI que van participar a la delegació sindical que va visitar Gaza per denunciar el bloqueig internacional el pasat Primer de Maig

Última hora: farsa del procés pel CS la Proa continua

Més de 6 anys després que s'okupés i que s'abandonés el Centre Social la Proa, aquest 29 de juny van començar a ser jutjats dos companys, una d'elles militant de LI, als quals acusació particular i el fiscal pretenien imposar una pena de 18 mesos de presó i 65.000 euros. Més de 6 anys, tanmateix, tampoc no han estat suficients, i després de constatar que hi ha hagut un error processal en la instrucció, el judici es va suspendre i el jutge va ordenar tornar el cas al jutjat d'instrucció. És a dir, el procés torna cinc anys enrere i ara tocarà discutir si hi ha prescripció o no total o parcialment. La farsa doncs, continua. En el capítol positiu, però, les desenes d'adhesions d'organitzacions, partits, sindicats, seccions sindicals i comitès d'empresa al manifest de la campanya per l'absolució. I el centenar de persones procedents de col·lectius i moviments diversos que van concentrar-se davant dels jutjats. CS la Proa: arxiu, ja!

Tralla, Girona

(ve de la pàg 9. Debats sindicals)

es mobilitzen. Un dels companys que la va protagonitzar va exposar com al servei de handling d'Iberia Barcelona s'han perdut 300 llocs de treball, i ara el fan quatre empreses que han acceptat els subrogats d'Iberia i han subcontractat treballadors via ETTs, en pitjors condicions de sou i horari, a més del fet que hi ha 180 treballadors a l'espera de judici per sedició. El paper de la direcció sindical de CCOO, UGT i USO ha estat determinant perquè això passi.

Sobre la joventut es va comentar el nefast paper de les ideologies individualistes entre els joves treballadors que, malgrat això, sí que es mobilitzen en moments puntuals, encara que defugen la participació en les organitzacions sindicals.

Una companya d'una bugaderia industrial que treballa per hospitals públics va exposar els problemes de les dones i l'escassa participació dels homes -immigrats o no- en l'acció sindical en un sector que, aprofitant que majoritàriament la mà d'obra és femenina, en els convenis signats per CCOO i UGT, el conjunt dels sous s'han forçat a la baixa.

D'altra banda, diversos companys van intentar analitzar les dificultats en la sindicació dels treballadors emigrats, per la falta de tradició en els seus països d'origen, la por a causa de les condicions de contractació i la facilitat dels acomiadaments, i la falta, en molts casos, d'organització sindical en sectors com la construcció, on una llarga cadena de contractes i subcontractes dificulta enormement l'acció unificada, i l'escassa resposta que obtenen els immigrants de la majoria de les centrals sindicals. No obstant això, es van comentar experiències a Terrassa i Cornellà on grups de treballadors immigrants comencen a fer intents d'organització en locals sindicals. Només unificant la lluita dels sectors més oprimits amb la resta de la classe obrera tindrem l'oportunitat de parar l'ofensiva burgesa. Llitem contra una ideologia que ve imposada des de l'Estat i que ha estat gravada a foc després d'anys de lluites venudes per les direccions sindicals i d'acords que han enfortit la patronal. Tot i això no podem permetre'ns llençar la tovallola, perquè el preu que hauriem de pagar és massa alt.

Finalment, amb l'eco dels debats al cap, i si bé la discussió continuarà als llocs de treball i a les seccions sindicals, vam donar per acabades les sessions, per unir-nos a la manifestació que recorria el centre de Barcelona en protesta per l'assassinat del company immigrant nigerià a les mans del govern espanyol quan era extradit.

Luca, Barcelona.

Gran Bretaña

Deu anys de traicions del Partit Laborista

S'ha obligat Tony Blair a renunciar perquè l'oposició a la seva política ha estat creixent durant anys.

Dins del Partit Laborista, tant els partidaris de Blair com els de Gordon Brown (que l'ha substituït en el càrrec de Primer Ministre) havien reclamat, la tardor passada, que Blair anunciés que se n'aniria un any després, perquè temien els perjudicis electorals.

Tenien raó! El Partit Laborista va perdre 500 regidors en les eleccions municipals de maig del 2006 i, el maig del 2007, va perdre'n 300 més i el control de l'Assemblea de Gal·les i del Parlament Escocès (la mitjana de vots va ser del 27%).

L'ex Primer Ministre ha patit protestes a gran escala, en les quals milions de persones van sortir als carrers contra la seva política d'anar a la guerra a l'Iraq i l'Afganistan. L'Iraq es va assenyalar com el problema més gran: "Des d'aleshores el temporal ha estat feroç, implacable i costós." [1]

El govern de Blair mantenia 7.000 soldats a l'Iraq i 3.000 a l'Afganistan. Les empreses britàniques de "seguretat privada" tenen 21.000 mercenaris a l'Iraq, molt dels quals són ex soldats britànics. La causa d'aquestes guerres i ocupacions és la propietat i el control per part de l'imperialisme occidental del petroli i els recursos naturals de l'Orient Mitjà i el món. Milions de britànics ho saben.

Mes de 100.000 afiliats van marxar del Partit Laborista i el suport dels treballadors ha caigut tant que, per primera vegada des de la dècada de 1930, l'ala esquerra del partit no va poder presentar cap candidat per disputar la direcció. Només un sindicat va declarar el seu suport al possible candidat de l'esquerra, John McDonnell.

Els atacs del Partit Laborista a la classe treballadora

Una mirada a la Gran Bretanya ens mostra els contrastos: l'esclatxa entre rics i pobres creix ràpidament; s'incrementa el poder de la policia però hi ha cada vegada més corrupció en les altes esferes; els projectes de grans edificis cauen a les ciutats; les companyies d'inversions fan milions comprant altres companyies però paguen al govern menys impostos que les empreses que netegen les seves oficines; primes enormes van a parar als intermediaris financers que es paguen, en part, per ajudar a destruir les pensions de 100.000 treballadors.

El govern aboca diners al Servei Nacional de Salut, però aquest es gasta en els alts preus dels medicaments, constructors i contractistes privats, l'enorme cost de la Iniciativa de Finançament Privat[2] i en empreses privades de computació[3]. Mentrestant, molts dels treballadors de la salut acabats de formar no poden trobar feina en el Servei .

L'Estat de Benestar es va crear després de la Segona

Guerra Mundial com a resposta a la gran lluita dels treballadors durant la depressió de la dècada de 1930, les lluites i la determinació d'assolir un canvi. Es va construir amb l'objectiu de proporcionar una protecció al risc de mort del sistema capitalista. Ara, Gran Bretanya s'està convertint en el "forat de l'infern de la privatització": es privatitza aquesta protecció i es genera una injustícia cada vegada més gran.

El programa que Blair va desenvolupar per a la joventut va significar més criminalització, un banc de dades d'ADN de "joves criminals" que creix, els registres dels quals mai no s'esborraran, càmeres de control a les escoles

treballadors, mentre es dóna suport a les invasions i a l'estratègia dels EUA per dominar el món. La lluita contra la "conducta no social" és l'argument usat per legitimar la política de "mà dura" amb el crim però és totalment permissiva amb els crims dels rics i poderosos.

Ser més dur que els conservadors amb els delinqüents va ser un dels punts centrals de com el partit laborista es va reciclar en el "nou Laborisme". Des de 1997 han fet 53 lleis i decrets amb 3.000 nous delictes. La població carcerària ha crescut fins a la increïble quantitat de 80.299 (amb els conservadors era de 41.000).

Aquesta és una part de l'atac feroç als sectors marginalitzats de la classe treballadora i la preparació d'atacs a la classe obrera en conjunt. Els treballadors immigrants veuen com se'ls nega el dret a treballar legalment, són acomiadats, detinguts juntament amb les seves famílies i deportats compulsivament. Per això, a molts se'ls obliga a treballar a "l'economia en negre" per sobreviure. Ells són els treballadors més explotats en les fàbriques i el sector serveis.

Gordon Brown no serà diferent. Ell va donar suport a la invasió a l'Iraq, va ser un dels arquitectes dels plans de privatització per al sector públic i va recolzar plenament la legislació draconiana de 'lleis d'ordre', amb la qual anirà encara més lluny d'on Blair va poder anar.

Aquestes lleis, en una economia que ha crescut constantment en els últims deu anys, no signifiquen estabilitat per al capitalisme. Els mètodes de control usats per l'imperialisme britànic durant segles en el món s'estan transformant en la base del control actual dins de Gran Bretanya.

Els mateixos problemes econòmics estructurals van passar de Thatcher a Blair i, ara, a Brown. Gran part de la base industrial del capitalisme britànic ha estat destruïda. Des de 1989, s'han perdut més de 1,2 milions de llocs de treball en la indústria, i avui només genera menys del 16% de la força laboral. Al mateix temps, s'han creat 2 milions de llocs de treball en els serveis, la gran majoria dels quals són

precaritzats i amb salaris baixos.

A més s'hi afegeix el dèficit comercial creixent. Per exemple, el març de 2007 el país va importar per valor de 7.000 milions de lliures esterlines més del que va exportar (un 6% del PIB). Hi ha un nivell rècord d'endeutament personal i

pakistanesa i a l'oligarquia governant a Aràbia Saudita." Però no ha dit res sobre el rol actual de l'ONU ni el seu paper d'ajudar a augmentar la fam al poble iraquí amb les seves sancions en la dècada de 1990, ni en l'ajuda en preparar el camí per a la invasió

-He perdut el meu Tony Blair

fallides. Molts d'aquests deutes personals provenen del refinançament d'hipoteques per cases i les taxes d'interès creixen, una situació que és insostenible.

Aturar l'Aliança de la Guerra

La guerra va ser el principal factor en la decadència de Blair. Així, com s'ha de desenvolupar una oposició organitzada? La coalició Aturem la Guerra és dirigida pel Socialist Workers Party (SWP) i en formen part el que resta del Partit Comunista de Gran Bretanya, els grups pel desarmament nuclear, organitzacions de la comunitat musulmana i té el suport de la direcció dels sindicats, més que res de paraula. En realitat, no ha anat més enllà de fer marxades i actes, sense aprofundir la discussió de com avançar més, i té poca connexió amb la classe treballadora.

La coalició Aturem la Guerra ha centrat la campanya en l'Iraq i l'Afganistan, i ha fet declaracions contra qualsevol intent d'invasió a l'Iran. S'ha oposat al "suport britànic a la dictadura militar

d'EUA i Gran Bretanya. L'ocupació del Líban pels cascos blaus és ignorada.

Molts dels que formen part del moviment laborista, inclosa l'Esquerra Laborista i altres corrents, creuen que l'ONU és una "força pacificadora". S'oposen a les 'guerres il·legals' però no a aquelles en les quals l'imperialisme es posa els 'cascos blaus'.

Les manifestacions contra la guerra exigeixen que Brown canviï la política i retiri les tropes, però es limiten a dir que si la guerra continua, la coalició continuarà convocant manifestacions. Les manifestacions són importants però no arriben per aturar la guerra i l'ocupació. La qüestió central, i totalment ignorada, és com aconseguir que els sindicats es mobilitzin per parar la Guerra.

Hi ha un inici de diverses lluites en els sindicats contra l'ofensiva governamental sobre els salaris, els llocs de treball i els serveis públics. Cal que aquest moviment es mobilitzi també contra la guerra perquè només així podrem

combatre a fons contra el govern.

L'esquerra britànica

Hi ha diverses tendències polítiques, com Respecte (dirigida pel SWP i el diputat George Galloway), Campanya per un Nou Partit dels Treballadors (dirigida pel comitè per una Internacional Obrera, CIO, coneguts com a Militant), i esforços per formar nous sindicats de base com el RMT (sigles en anglès de Sindicat Ferroviari, Marítim i del Transport) i iniciatives per construir un moviment en els serveis.

La precursora de gran part d'aquests processos va ser l'Aliança Socialista, un front progressiu que va incloure moltes tendències revolucionàries, però que ara ha quedat reduït a un grup feble. És important destacar que en la dècada de 1990, l'Aliança Socialista va considerar Refundació Comunista, a Itàlia, i al Partit Socialista Escocès (SSP) com els model a seguir.

El SSP es va dividir quan Tommy Sheridan (el seu dirigent més conegut) va ser acusat de 'conducta immoral' pel diari *groc News of the World* i va començar un procés judicial contra el diari. Diversos membres de la direcció del SSP van ser cridats com a testimonis del procés i van declarar contra Sheridan, afirmant que ell els havia dit, en una reunió de la direcció del SSP, que les acusacions eren vertaderes. En el judici Sheridan va anomenar els seus ex camarades "mentiders" i "oportunistes polítics". Finalment, va guanyar el judici contra el diari.

Després d'això, Sheridan se'n va anar del partit i va crear la organització Solidaritat, juntament amb el SWP i el CIO, mentre la majoria de la direcció va romandre al SSP. Fins ara les dues organitzacions tenien, en conjunt, 6 diputats en el parlament escocès. Tots dos partits criden a un "camí d'Escòcia al socialisme" i, a nivell nacional, criden a votar per partits que reivindiquin la independència d'Escòcia. En les recents eleccions regionals van perdre tots els escons ja que el seu electorat va donar suport principalment al Partit Nacionalista Escocès.

En els seus inicis, l'SSP va aconseguir el suport de l'RMT a Escòcia i altres sindicalistes. Però

després l'RMT va veure que la lluita de classes a Gran Bretanya s'estava dividint en dues nacions separades i no hi havia una tendència revolucionària que defensés el dret d'autodeterminació però en la perspectiva d'unificar tota la classe treballadora britànica en la lluita contra la guerra i les privatitzacions.

La direcció de Refundació Comunista va anar molt més lluny i va trair a Itàlia, com han explicat els camarades del PdAC que van trencar amb aquest partit i es van unir a la LIT-IV. Però el programa de l'SSP subordina la lluita internacional del proletariat a les pressions nacionals.

Suport dels sindicats als immigrants sense papers

Els patrons i el govern estan creant diverses capes de treballadors, amb diferents salaris i condicions de treball. Els més explotats són els treballadors estrangers indocumentats, incloent-hi els que van aconseguir asil. Existeix una urgent necessitat que els sindicats organitzin el conjunt dels treballadors sobre la base del dret al treball per a tots, contra els empresaris que sempre busquen desenvolupar i aprofundir les divisions. L'experiència històrica a Gran Bretanya ha de tornar a l'Associació Internacional de Treballadors (la I Internacional) que es va formar, entre altres coses, per la necessitat dels treballadors britànics i francesos d'aturar l'explotació dels treballadors estrangers. Aquesta tasca va continuar-se en la història inicial de la II Internacional, entre altres, per Eleanor Marx.[4]

L'únic camí que els sindicats tenen per construir un moviment combatiu que pugui revertir els molts atacs a què s'enfronten és ajudar en l'organització i sindicació d'aquests treballadors estrangers, molts dels quals treballen per menys del salari mínim i sofreixen molta explotació.

Blair i Brown han creat un sistema brutal contra els treballadors sense papers. Tot i això el març d'aquest any, va haver-hi un suport sense precedents a la campanya per evitar la deportació d'un nigerià. La campanya va tenir el suport de cinc secretaris generals de sindicats i la deportació

es va parar a últim minut. Això només va ser possible per la pressió dels sindicats i la lluita dels treballadors. Aquest és el camí que proposa la ISL (Lliga socialista Internacional): els sindicats jugant un paper dirigent en aquesta lluita. Una lluita per exigir que s'acabi amb les restriccions a la immigració i amb la persecució als immigrants i per la necessitat que els sindicats obrin les seves portes a tots els treballadors sense papers.

L'exigència de la fi de les lleis de control migratori no té el suport ni de Respecte ni del nou Partit dels Treballadors. De fet, l'única via per organitzar els treballadors és sobre la base de la unitat, de manera independent del seu estat migratori (legals o 'il-legals'). Cap sindicat pot avui sindicar reeixidament la força de treball sense desatendre totes les etiquetes que el Nou Laborisme ha imposat sobre els treballadors per on hagin nascut o d'on vinguin.

Oposició a la pèrdua de llocs de treball i a les retallades salarials

El 2004 Brown va anunciar que es reduirien 104.000 llocs de treball en els anys següents en el sector públic. El 2006, els treballadors de l'administració pública van ser l'avantguarda en la lluita i van fer la majoria de les vagues.

Com ha informat el CWU (Sindicat de Treballadors de la Comunicació), en una votació realitzada amb gran participació dels seus afiliats el 77% va votar per una acció de vaga contra la proposta de Gordon Brown d'un augment salarial del 2,5% (cosa que, comparada amb la inflació del 4.5%, representa una retallada salarial). L'Oficina de Correus està planificant una reducció de 40.000 llocs de treball, tancaments d'oficines de distribució i centres postals. Una vaga de l'Oficina de Correus seria la primera en 11 anys.

El 2006 va haver-hi 750.000 dies de vaga: "un total significativament més alt que els 157.400 dies del 2005, però més baix que els 905.000 de 2004. També és més alt que la mitjana de la dècada de 1990 (660.000) però molt més baix que la de la dècada de 1980 (7,2 milions) i la de 1970 (12,9 milions)." [5]

És molt difícil que passi gaire

temps abans que les lluites de la classe treballadora creixin i explotin. Les seves característiques i ritmes estaran determinats per la situació internacional, no només a l'Iraq sinó pels creixents freqs interimperialistes. Seran definides també per la capacitat de la classe treballadora britànica d'iniciar les seves lluites i de lligar-se internacionalment. Per derrotar als seus enemics, hauria de reaprendre les lliçons de les seves accions i història revolucionària, fins i tot, com Trotski destacava, la del moviment cartista el segle XIX i també la història dels seus precursors a l'ala "igualitària" de la revolució burgesa del segle XVII.

Martin Ralph. International Socialist League. Secció britànica de la LIT-CI

[1] Guardian Unlimited, Matthew Tempest, corresponsal polític (10/5/2007).

[2] Els contractes de la IFP duren 25 o 30 anys. El SNS funcionarà amb diners de l'Estat abans que tots els reemborsaments a aquestes empreses es resolguin.

[3] Les empreses de computació han fracassat en proveir una solució però han costat milers de milions. S'estima que el cost d'aquests contractes arribarà a 30.000 milions de lliures esterlines.

[4] Yvonne Kapp ho explica en la seva biografia d'Eleanor Marx.

[5] National Statistics, www.statistics.gov.uk

PdAC

Jornades juvenils europees de la LIT-CI

Del 25 al 29 de juliol de 2007 hi haurà a Otranto (Itàlia) les jornades europees juvenils de la LIT-IV. El seminari és organitzat pel PdAC (Partit de l'Alternativa Comunista), com a campament d'estudi el tema central del qual serà: "1917-2007, noranta anys després de la revolució bolxevic." Hi participaran, a més de militants de la secció italiana, delegacions de les diverses seccions europees de la LIT-IV i d'altres organitzacions trotsquistes que han estat convidades.

S'abordaran els següents punts d'estudi:

- * De la revolució de febrer a octubre de 1917. Tot el poder per als soviets.
  - * De les Tesis d'Abril a la dissolució de l'Assemblea Constituent. El programa de transició dels bolxevics.
  - * El partit leninista: la diferència entre la Comuna de París i la Comuna de Petrograd
  - * Del moviment de Zimmerwald a la formació de la Tercera Internacional.
  - * La repercussió de la revolució russa sobre el moviment obrer internacional.
- *L'actualitat del programa bolxevic com a única resposta a les falses il·lusions de Chávez.
- * L'actualitat de la revolució bolxevic i la batalla de la LIT-CI per la reconstrucció de la Quarta Internacional

Els camarades italians informen que el lloc on es realitzarà el campament és molt bonic, a la vora del mar, i que per als joves (i no tan joves) que hi assisteixin hi haurà, a més de l'estudi, música, balls, una festa central, torneigs de futbol i altres esports, i menjar italià.

¡No a la amnistia per Lino Oviedo!

El 6 de juny passat, l'UNACE i el PLRA [1] van presentar un projecte de llei "d'amnistia" per l'ex general colpista Lino Oviedo. És un "creu i ratlla", que pretén alliberar-lo de la presó perquè pugui competir com a presidenciable de cara al 2008.

L'argument central és "la necessitat de pacificació de la República" i posar un "punt final" als "fets d'abril de 1996", per això es proposa que tots els que hi van estar involucrats siguin "degudament amnistiats i recuperin la seva immediata llibertat".

Des del Partit dels Treballadors (PT) vam rebutjar categòricament aquest projecte de llei i els seus defensors oberts o tàcits. Ens oposem enèrgicament a qualsevol intent "d'amnistia", que "extingeixi" els crims d'Oviedo i el deixi en llibertat.

El projecte d'Oviedo

Per nosaltres, Oviedo lidera un projecte polític burgès de caràcter colpista, mafiós i criminal, que busca reinstaurar una dictadura militar semi-feixista al nostre país. El seu objectiu és instal·lar un govern "de mà dura" que garanteixi bons negocis als sectors mafiosos i contrabandistes de la classe dominant.

És per aconseguir-ho que va intentar fer el cop d'estat el 96, l'assassinat d'Argaña i la massacre dels joves en el Març Paraguaià. Oviedo és un delinqüent que ha d'acabar els seus dies a la presó.

La Concertació [2] es torna còmplice dels seus crims

El PLRA i els principals partits de la Concertació, en donar suport a aquest intent de netejar Oviedo de culpa i pena, es converteixen automàticament en còmplices dels seus crims. De fet, no se'n pot esperar cap altra cosa. La Concertació és un bloc de partits capitalistes, defensors dels interessos dels rics del nostre país, ja siguin "democràtics" o colpistes com l'UNACE. Per això és normal que entre "germans de classe" avui es donin la mà i busquin "blanquejar-se".

El que sí que és molt preocupant és la posició de Lugo. Desgraciadament fins ara Lugo no s'ha pronunciat contra el perdó a Oviedo; és més, no va descartar que si sortís lliure pogués ser el seu vicepresident "si la Concertació així ho decideix" (ABC, 6/6/7). Aquesta és una raó més perquè les organitzacions socials i l'esquerra exigim junts que Lugo trenqui rotundament amb aquests partits de la "concertació" neoliberal i colpista.

I l'esquerra?

Més greu ens sembla que fins i tot alguns sectors d'esquerra estiguin a favor de l'alliberament d'Oviedo amb l'argument que no va tenir un procés judicial "net i transparent". Nosaltres pensem que aquest no és un debat "jurídic", sobre qüestions d'un "procés legal adequat", sinó una qüestió política de dalt a baix.

Els partits d'esquerra i el moviment popular hem de respondre això: Oviedo és un assassí, un colpista i un mafiós, si o no? El seu projecte polític autoritari és contrari als interessos del poble pobre sí, o no? Va cometre crims contra el

poble, si o no? Nosaltres pensem que si i que per això ha de podrir-se a la presó.

Un altre argument que s'esgrimeix dins de l'esquerra és que no podem atacar ara Oviedo perquè amb això estaríem fent el joc al Partido Colorado, ja que UNACE està a la Concertació i aquesta seria l'única capaç de derrotar-lo.

Aquesta posició és més equivocada encara; és la capitulació total a la classe capitalista i significa perdre qualsevol posicionament independent com a classe. Això és com dir: "l'enemic del meu enemic és el meu amic" i sabem que això no és així. Tant UNACE com l'ANR són partits que defensen els interessos de l'oligarquia contra dels pobres. L'esquerra no pot optar per un o per un altre, tots dos són els nostres enemics mortals com a classe. La nostra posició ha de ser d'independència i oposició total a aquests partits dels rics.

El paper de l'esquerra i el moviment popular no pot ser el de "blanquejar" aquest assassí del poble. Creure que aquest general, lliure, respectarà les "lleis", la "constitució" i la "democràcia" és cometre una traïció històrica als interessos del poble, igual que el d'Allende a Xile quan va posar Pinochet com a ministre en el seu govern, creient que era "constitucionalista". Oviedo pot convertir-se en el Pinochet de Fernando Lugo.

El nostre paper és el de l'oposició frontal, clara i radical, és estar al costat dels interessos dels treballadors i camperols pobres, aixecant alt la bandera de:

**Ni oblit ni perdó!
Presó per a Oviedo!**

Comitè Executiu del Partit dels Treballadors, secció paraguaiana de la LIT-CI

[1] UNACE (Unión Nacional de Colorados Éticos), organització formada per Lino Oviedo quan va trencar el Partido Colorado i PLRA (Partido Liberal Radical Auténtico), tradicional partit burgès. Tots dos estan a l'oposició al govern de Nicanor Duarte Frutos.

[2] Coalició de partits burgesos opositors que recolzen la candidatura presidencial de monsenyor Fernando Lugo.

Perú: dos miners de CASAPALCA morts de bala

Criminal repressió policial contra els miners

La repressió policial que el dijous 14 de juny va descarregar el govern aprista contra els treballadors miners de Casapalca i les seves famílies va ser premeditada, criminal i covarda. Va causar la mort per ferides de bala a un nadó de tot just un any i mig d'edat i del company miner Òscar Fernández Taype i va ferir greument tres persones més. Una agressió així de salvatge va ocórrer quan els treballadors i les seves famílies, organitzats en piquets de vaga, mantenien bloquejada la Carretera Central al quilòmetre 117 (Huarochiri), en una acció desesperada després de 18 dies de vaga sense solució a les seves demandes, entre les quals hi ha la readmissió de 30 acomiadats i que canviïn les condicions de treball, que són injustes i inhumanes.

No conforme amb això, l'empresa pretén empresonar 30 dirigents sindicals, amb càrrecs de delictes que representen una distorsió arbitrària i vil de les accions de l'organització sindical. El modus operandi d'aquesta patronal, que forma part d'una manera de fer que ja és generalitzada, és criminalitzar les justes lluites sindicals per fer aparèixer als treballadors com a delinqüents i desviar l'atenció del veritable problema que és la injustícia criminal de les empreses. També passa a Shougang Hierro Perú, on el principal dirigent, Ronnie Cueto, està empresonat des del 5 de juny, i 8 dirigents més tenen ordre de captura, acusats capritxosament de ser els causants d'un sinistre, cosa més que dubtosa.

El govern coneix de sobres el drama dels obrers de Casapalca i els abusos a què els sotmet la patronal -la família Gubbins- que, utilitzant il·legalment la figura de les subcontractes, manté gairebé la totalitat dels seus treballadors en

qualitat "d'eventuals" durant molts anys, sense drets, sense participar en els beneficis que mana la llei, en pèssimes condicions de salubritat i seguretat, i damunt de tot amb els salaris més baixos del sector de la mineria. Els treballadors de Casapalca no només criden per unes condicions de vida millors, sinó per la vida mateixa. N'hi ha prou amb dir que, a les feines de la

direcció es va pronunciar el ministre d'Energia i Mines, Juan Valdivia, que va indicar que el seu gabinet demanarà a l'empresa minera Casapalca que compleixi els acords pactats amb els seus treballadors i també sol·licitarà al Ministeri de Treball que prengui una decisió ràpida per resoldre aquest conflicte. No obstant això, mentre públicament aquests alts funcionaris del govern reconeixien la justícia de les reivindicacions dels miners, en privat ordenaven desbloquejar la carretera a sang i foc. Els treballadors, per cert, mai no han estat rebuts al ministeri. És a dir, quan les injustícies i la sobreexplotació són tan evidents, el govern no té cap més remei que admetre-ho públicament, però tot i així, col·loca tot el poder polític de l'Estat al costat de la patronal explotadora, en contra d'humils treballadors. És el que va passar també en el cas dels treballadors contractats de Shougang Hierro Perú, quan la ministra reconeixia públicament la injustícia de les condicions, però a l'hora de les decisions polítiques donava suport a la transnacional xinesa.

galeria, l'empresa obliga a treballar hores extres però només bomba oxigen les vuit hores d'una jornada normal, la resta del temps els miners aspiren els gasos tòxics amb greus danys a la seva salut.

El govern ho sap tant que el primer ministre Jorge del Castillo va admetre, en una entrevista amb la RPP el matí del dijous 14, que l'empresa, que a més obstaculitza les inspeccions del ministeri de Treball, estava cometent una injustícia amb aquests treballadors, i va declarar que aquests serien rebuts pel ministeri per solucionar la seva situació. En la mateixa

Aquests crims no han de quedar impunes, han de quedar impunes, han de quedar impunes, han de quedar impunes i contundent de tot el moviment de treballadors miners i de tota la classe treballadora i el poble. Les raons que van motivar la vaga nacional de la Federació Minera no només estan intactes, sense cap solució, sinó que s'han agreujat terriblement. Primer va ser l'empresonament de Ronnie Cueto i ara són els crims contra els obrers de Casapalca. I no són els únics atropellaments de part de la patronal minera i del govern de les transnacionals.

Ja no hi ha en joc només l'aspiració de millores salarials o un

règim laboral més just, sinó a més els més elementals drets democràtics com el de la llibertat de sindicació i el de vaga. El govern aprista és el govern de les transnacionals, no podem esperar-ne res que no sigui el que mana la voluntat de les transnacionals.

És imperiós organitzar una resposta contundent dels treballadors i el poble perquè se sancionin els culpables i es destitueixin les autoritats involucrades, així com per l'alliberament dels dirigents detinguts o perseguits i la fi de l'assetjament judicial. La Federació Minera i la CGTP tenen la responsabilitat d'impulsar, urgentment, totes les coordinacions que siguin necessàries per concretar ràpidament un acte de protesta. Les reunions del Comando Nacional Unitario de Lucha, conformat per organitzar la jornada nacional de l'11 de juliol, ha de prendre aquest tema com un assumpte prioritari i no ha d'esperar a aquesta data per concretar la protesta. Així mateix, la Federación Minera ha de sotmetre a la consideració de les seves bases que recomenci la vaga nacional, aixecada amb la condició de solucions en el termini de 60 dies - ja n'han passat 40 sense cap solució- per protegir les lluites de Casapalca, Shougang, Southern, Yanacocha i altres.

Urgent: resposta obrera i popular per frenar l'ofensiva reaccionària del govern aprista!!

Partido Socialista de los Trabajadores, secció peruana de la LIT-CI

Actualització

Dos-cents de treballadors van arribar a Lima fa més de dues setmanes en marxa de sacrifici i pernoctaren pràcticament a la intempèrie en aquesta època de fred i humitat. La patronal saboteja les reunions al ministeri davant la passiva actitud de les autoritats.

El nombre de morts va augmentar el divendres a 4 i els ferits a 20. En aquest moment el govern va autoritzar l'aixecament dels cadàvers i ordenà la investigació dels assassinats, així com per tornar el dilluns a les converses al ministeri de treball per la readmissió dels acomiadats, per la qual cosa l'empresa Casapalca i les subcontractes seran citades per setena vegada. Un altre tema a tractar és la retirada de les denúncies penals interposades per la patronal contra els treballadors.

La proximitat de l'11 de juliol, data de la Jornada Nacional de Lluita aprovada per l'Assemblea Nacional de Delegats de la CGTP, és una oportunitat per colpejar el govern i la patronal amb una Vaga General i iniciar un Pla Nacional de Lluita.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>